

Kedei Zoltán

Lépcsők

A hír igaz: későn érkeztem, elnyíltak már az ibolyák. Tavasz van és pormentes a hajnal. A katedrális építése elkezdődött. Lépegetek a „Rákóczi Lépcsőkön”, lépcsőről lépcsőre a végtelen felé. Tenyeremet az ég felé emelem: „in memoriam”. Dicsfény és falomb. Hajtanak a színek. Hajt a fény. Hajt az égi szépség. Gyűrűznek köreim. A megrekedt pillanatok elrabolták hallgatásom. Számat az igazság vérfoltjai feszítik. Bomlik a világ zsbivásáros tere, és sistereg a sütőipar bádog teteje. Kóbor kutyák miért tüzeltek? Későn érkeztem, az illúziók szétröppentek. A Lépcsők közepén körülbástyáz a rejtélyitok. Kövekkel dobálják a tájat, egy kisebb darab a fejemet éri. Összerezzenek. Földhöz kötődésem költői töredék. Várom elmúlását árnyékboldogságnak. Mély álomba merülök. Hunyorog a Nap, fényénél keresem a párhuzamot, a párhuzamos végtelent. A történelem kifutópályájára kerültem, pettyekben ömlik a zuhogás. Legalább fél évszázaddal, hatvan-hetven évvel kellett volna később érkeznem. Évről évre, fokról fokra, lépcsőről lépcsőre váraoztam soromra. Varázsfszerek helyett darázsfszerekbe kerültem. Helyem nem találtam. A forró levegő kényszerleszállásra készítet. Nosztalgikus cellába kényszerít, a földre. Földhöz tapadok, vesztetemre: elárul az éj királya. A sarkcsillag kecsegtet, bátorít fényével. Lekötöznek. Kiáltásom senki sem hallja. Emelkednek a lépcsők egyre magasabbra, a végtelen felé. A lépcsők formáit szemlélem, naponta kétszer is koportatom. Nosztalgikus vonalát az égig vezetem, ahol fogadják szándékom a lélekvándorok. Festem a Lépcsőket. Dacolok a formával, a vászon nem engedelmeskedik. A sziszifuszi küzdelemben találok valakit, aki tudatja velem a bajok okát. Zsibong a város, dagad az ajándék. A ritmus visszatér. Alakul a Lépcsők-kép. Tétéleiben az örök pillanatotkat, a született érzéseimet másokkal is megosztom. Szembekerülök a saját önvédelmi viaskodásaimmal. Kötődöm a lépcsőkhöz. A nyár pompaölelésében földre ereszkedem, kitárl a világ, az elképzelt címkeret transzcendenciája: illatos mező, szerelem. Az álmcsúcson feszül a húr, lágyan és szelíden csendülnek a dallamok, magasak és mélyek. Recseg a cinizmus. A gyanakvás kísértetiesen megleckéztet, elkísér a mának szürke hétköznapjaihoz. Hintaszék, piros feszület. Fogy az élet, szaladnak a holnapok. Kelepcébe csal a búzló szemét, halmazán csilingel a titok hazugság. Viháncoló csodák zizegnek a szélben, lángot gyújtanak az égen. Az akácfák is megmozdulnak, alászáll egy sárga falevél. Fecsegi vétkemet. Takarodót fúj az ítélet. Gyűl a rom. Cipelem a romok terhét. Madarak köröznek. Buktatók és kísértetek. Megreked az ábrázolás. Megreked a perverz fájdalom. A történelem kifutópályáján bérencek csaholnak. Diadalittas kongó üresség. Vége a kánikulának. Szépség vetül szememre. A hír igaz: befejeztem a „Lépcsőket”.

A poézis ereje

Ravát kényszerből hagytam el. Budapest várta befogadásom. Párizs (?) egészen más, művészete hívott új világba. Vásárhely hazavárt. Hazavártak a koromsötétek, a csillogó fehérek. Hazavártak a dohos lépcsők, a fölcímkezett képek.

Fáradtan érkeztem a révbe, hajnalcsillag ragyogott az égen. Valaki játszott odafönt, cukros mákot szórt az útra. Örömmámorban lestem a cukros-mákos lábnymokat, kövek közé húztak. Képtelen voltam megérteni a kövek közti fölmorzsolódást.

A lelkiismeret sorompójánál csodára várok. Hosszú a várakozás, kiürül az „Éden”. A szépségkimondás félbe szakad.

Füstöl a kötél. Serceg a láng. Élő élet játszadozik velem. Lobban az ősz, szunnyad a bárka, bármerre járok, titokba ütközöm. Dante poklát végigjárom. Bűn lenne hibát elkövetnem. Viháncoló csodák cinkosa nem leszek. A megfeneklett ürességben birkózom az ócska kacatokkal. Poézissel tekintek a rózsaszínű tájra, jelképek zsugorodnak mély árokban. Mit kezdhetnék a művelt világ hulladékával? Kukába dobom. Csillagnyüzsgő halandzsában esküt teszek a művészet lábainál, tovább sétálok üres bőrönddel. Öniróniámat sutba dobom. Találkozom a természet tőmondataival, segítségükkel többletet viszek munkáimba. Új tartalommal töltöm fel. A művészet lélektükör, plusztöbblet a természettel szemben, híd ember és természet között.

Várakozásban telnek napjaim. Kávét iszom. A gödör szélén vigyorgó cselédek süvegelik koronátlan fejüket. Lábam gyökeret ver. Marokra fognak, hátba vág. Csúszó-mászó férgek ágálnak a „munka” közelében.

Csökken a gondolat. Felhőbe szívódik a párhuzamos végtelen. Pátosz nélkül keverem kártyáim: vonal, szín. Formálják élményem. Füstös kocsmába ruccanak. Szobororoszlánok fogadnak, ritka vendégek csábítgatnak maga módja szerint. Sulykolok haraggal. Felszáll a füst, röpködnek a verebek.

A betűk közé vonulok. Csak írom, pötyögtetem, jókedvből, lassan, Folyjon rajtam az érzés, mint édes méz. Egy része rám tapad, a többi lecsorog.

Gyakran esem hibába, valami belső erő kényszerít az ellenkezőjére. A körülmények hatására tévelygek. Az örömpillanatok elbódítanak, enyém lesz a világ. Az örömmámor nem szab határt. A lehetetlenség versenyfutása. Relatív minden. Az örömmámornak is van visszaütője. A hű védelmező kipöccinthesi az örömmámor visszaütőjét.

Bárhová fordulok, titokba ütközöm. A poézis ereje kitartásra buzdít. Az idő szava mindent megold. Létemnek sóhajtása az ácsolt fakereszt, naponta mozdítom, naponta cipelem. Bolyongok vele göröngyös labirintusban. Hernyótalpak alá préselődik a titokkereső gondolatom.